

[Hagen Hagensen.]

spørgsmålet om en ændring af Hovedstadsrådet. Men jeg er hverken tilhænger af storamt eller direkte skatter.

Må jeg i forbindelse med det, der har været nævnt om by- og landzoneloven, sige, at jeg er enig i de bemærkninger, der er faldet om, at man godt kan sørge for at delegere afgørelserne ud. Jeg synes ikke, hr. Ejler Koch kan have ret i, at der er en naturlig forbindelse mellem den overordnede planlægning og forvaltningen af denne; det må efter min mening udmærket kunne gøres og gøres bedre på grundlag af det lokalkendskab, der nu engang er til tingene.

Der har også været talt om – og så synes jeg, vi er ved at nå for vidt – at man skulle have Hovedstadsrådets område gjort større. Der var en af ordførerne, der nævnte, at det måske skulle omfatte både Sjælland og Lolland-Falster. Er vi så ikke ved at komme ind på, at vi kunne klare os med én ting, nemlig Danmarks amtsråd? »Råd« har jo ikke nogen flertalsform, den er den samme som entalsformen. Vi kunne måske klare os med ét. Så opstår problemet, om vi skulle være én stor kommune i det hele taget, og det er vel ikke det, der er meningen.

Ritta Ahm (KrF):

Hr. Ejler Koch mente ikke, at det var her i dag, vi skulle diskutere by- og landzoneloven, og det synes jeg heller ikke, for ellers havde jeg så sandelig taget debatten op.

Jeg kom herop, fordi ministeren kom med nogle bemærkninger om min flothed med hensyn til Hovedstadsrådets eksistens. Jeg vil da godt gøre ministeren opmærksom på den efterfølgende sætning, jeg havde med, nemlig at det måske godt kunne klares med et mindre koordineringsorgan. Der har da også været flere bemærkninger fremme her fra ordførerne omkring rådets arbejdsopgaver, så jeg synes, det var en mærkelig sætning, ministeren plukkede ud af min ordførertale.

Wilhjelm (VS):

Jeg har blot to bemærkninger, som begge ville være overflødige, hvis ministeren undtagelsesvis havde hørt efter, hvad jeg sagde.

Den første er, at jeg da godt er bekendt med, at det, socialdemokratiet og regeringen gjorde før vedtagelsen i 1973, var at fremsætte et lovforslag om et storamt og ikke en skitse;

det har jeg bare aldrig talt om. Det, jeg talte om, var, at den socialdemokratiske ordfører i dag anmodede om en skitse til et storamt i god tid inden den revision, der nu bliver lagt op til, så den korrektion havde været helt overflødig. Jeg var slet ikke inde på, hvad socialdemokratiet havde lagt frem før 1973-vedtagelsen.

Den anden bemærkning drejer sig om, hvorvidt det stadig væk er muligt at nå en revision inden kommunalvalget i 1978. Der misforstod eller mishørte ministeren også. Jeg sagde nemlig udtrykkeligt, at jeg mente, det selvfølgelig kunne nås, og påpegede, at det var i direkte strid med den socialdemokratiske ordførers hovedargument, som var, at det var i og for sig ligegyldigt at diskutere frem og tilbage, hvad man ønskede, for nu var vi i en situation, hvor man simpelt hen ikke kunne nå disse ting før 1978. Jeg sagde: Hvis det er rigtigt, så indeholder det en skarp anklage, en skarp beskyldning mod ministeren for at have handlet i strid med den lov, der gjaldt, hvorefter der skulle foretages en revision. Han kan ikke tillade sig at sidde år, halve år og måneder her forud for denne revision og så bare have i ærmet, at han lægger et lovforslag om udsættelse på bordet uden at vide, om han får lov at udsætte. Det ville være en voldsom beskyldning, hvis den socialdemokratiske ordfører havde ret, at tidspunktet allerede nu var forpasset til den revision, som ministeren har været forpligtet til at stille forslag om efter gældende lov. Men ministeren overhørte altså, at min konklusion var, at det er selvfølgelig ikke for sent, selvfølgelig kan vi nå revisionen. Det bekræftede ministeren. Ministeren bekræftede her, at selvfølgelig kan man nå revisionen, hvis man ønsker det. Den bekræftelse vil jeg gerne takke for. Den dementerer den socialdemokratiske ordførers hovedargument, men den siger samtidig, at hvis man ikke reviderer denne lov, som der står at man skal inden 1978-valget, så er det ikke, fordi man ikke kan, så er det, fordi man ikke vil. Lad det komme tydeligt frem.

(Kort bemærkning).

Jacob Sørensen (V):

Jeg vil gerne sige til hr. Ejler Koch, hvis indlæg jeg forstod i og for sig var rettet mod mine bemærkninger, at det naturligvis ikke har været min opfattelse, at vi skal dele planlægningsmyndigheden og dispensationsmyndigheden mellem to. Det er nødvendigt og hensigtsmæssigt, at det foregår under ét. Det, jeg